

[Dagmar Mørk Jensen]

liens belastning og omgivelsernes mere eller mindre paniske reaktioner. Det bedste, samfundet kan gøre i den situation, må være at lade patienterne være så anonyme, som de selv ønsker det, og desuden tilbyde al den assistance, der er behov for. De ganske få, der ikke skulle være modtagelige for alle de alvorlige henstillinger, de får, tror vi heller ikke man får frem i lyset ved dette forslag.

Vi kan derfor naturligvis ikke anbefale forslaget.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til indenrigsministeren for den meget håndfaste afvisning af dette forslag. Jeg tror ikke, jeg har set indenrigsministeren så håndfast og engageret i en sag, siden hun afviste et forslag om at sende indvanderne hjem. Det var et af de forslag fra fremskridtspartiet, der som sædvanlig er rettet mod de svage grupper i samfundet.

Mens alvorligt tænkende mennesker diskuterer, hvorledes smittespredningen af AIDS kan begrænses, og hvorledes man kan vejlede risikogrupper og andre bedst muligt, og hvorledes man kan finde den hårfine etiske balance mellem det enkelte menneskes personlige integritet og den mest effektive indsats, føler fremskridtspartiet sig tilsyneladende kaldet til at blande sig i debatten på den måde, som det nu mestrer, det vil sige som en elefant i en glasbutik.

En henvisning til forholdene i Sverige er i den forbindelse ikke noget stærkt argument, for den restriktive politik, man har ført i Sverige, allerede inden man inddrog AIDS under lovgivningen om kønssygdomme, har ført til, at op mod halvdelen af stiknarkomanerne i Sverige har været udsat for smitte, hvor det i Danmark tilsyneladende kun er af størrelsesordenen 15 pct. Det er derfor ikke ligefrem gode resultater af en restriktiv indsats over for AIDS, man er i stand til at fremvise. Det fremgår jo heller ikke af forslaget, at det ligefrem skulle være resultater, fremskridtspartiet er ude efter. Dem om det! Men der er da heldigvis et flertal i folketinget, som ønsker at prioritere resultaterne højest.

Mens vi er ved Sverige, så er det jo korrekt, som ministeren også var inde på, at man ikke i Sverige har gjort det strafbart at

smitte andre med AIDS. Man har faktisk, da man inddrog AIDS under lovgivningen om kønssygdomme, taget strafbestemmelserne ud. Fremskridtspartiets forslag går altså langt, langt videre end det, som man har gjort i Sverige, og som fremskridtspartiet nu henviser til, og i Sverige har man endog, synes jeg, været ganske restriktive.

Men netop dette, at fremskridtspartiet kan henvise til det svenske tilfælde, afslører den uendelige uvidenhed, som ligger bag dette lovforslag. Det bygger på den tanke, at det skal være strafbart at påføre andre smitte med AIDS. Det er en regel, som det i bedste fald vil være helt umuligt at håndhæve. Hvordan bevise, hvem der har smittet hvem, når der er tale om en sygdom med en inkubationstid på flere år? Hvordan bevise, at det er bevidst? Svaret er naturligvis, at det kan aldrig bevises. Men det er udtryk for en primitiv perversion at true syge mennesker med straf.

Lovforslaget er i bedste fald uden mening. I værste fald vil en inddragelse af AIDS under lovgivningen om kønssygdomme føre til, at færre tager imod tilbuddene om undersøgelse om rådgivning og vejledning i at undgå smitte – med en øget smitte som resultat.

Så er det naturligvis meget godt i den situation at kunne få afløb for nogle primitive instinkter gennem en strafmulighed, men det var dog bedre at undgå smitten. Her har vi den største tiltro til den afbalancerede og afmystificerede holdning, som hidtil har ligget bag indsatsen fra sundhedsstyrelsen, rigshospitalet, Hvidovre hospital, statens seruminstitut og mange andre steder, og også til den holdning, som indenrigsministeren i dag har gjort sig til talsmand for.

Det er i den forbindelse vigtigt at fremhæve, at der endnu ikke er sundhedspersonale, der er blevet smittet i forbindelse med deres arbejde med AIDS-patienter. Det siger noget om den risiko, der er for den øvrige befolkning.

Det billede at smittespredningen, som statens seruminstitut har brug for, kan opnås fuldt tilstrækkeligt med den ikke-identificerbare registrering af forekomsten af antistoffer og dermed formentlig af virus, som man er i gang med at planlægge. Dertil kommer, at til forskel fra de sygdomme, som i øvrigt falder inden for lovgivningen om kønssygdomme, findes der ikke nogen behandling